

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ

ΧΙΙ Μὴ μοῦ λέγεις ὅτι τὸ πᾶν διὰ μίαν γυναῖκα εἶναι ἡ καλλονή. Ἀλλοίμονον ἂν ἴσχυεν ὁ ἀφορισμός σου αὐτός. Κοινωνία δὲν θὰ ὑπῆρχεν, οὔτε πατρὶς, οὔτε θρησκεία.»

Καὶ ἐξηκολούθει μὲ τὸν φανατισμὸν τῆς λογικῆς, ὅστις διέκρινε τ' αὐστηρά του ἀποφθέγματα ὁ σεβαστὸς φίλος μου νὰ μοῦ ἀποδεικνύη, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι χρησιμωτέρα εἰς τὸν κόσμον, ὅταν δὲν εἶναι ὠραία. Ὅτι ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι ἀρεταὶ ὑπὲρ τὴν ἐφήμερον ἀνθησὶν τῶν παρειῶν, ὑπὲρ τοὺς φιλαρέσκους ἀκκισμοὺς τῶν χειλέων, ὑπάρχει ἡ ἀρετὴ τῆς πίστεως, ἡ αὐταπάρνησις ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν, ἡ ἀνατροφή ἐντίμων πολιτῶν, ἡ προαγωγή τῆς τέχνης, ἡ εὐημερία τοῦ οἴκου.

Καὶ δὲν θ' ἀποκρίψω, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῶν κοινωνικῶν μου μελετῶν, εἰς ἃς μ' ἐξώθησεν ἡ ἐν πῇ ἀρτιπαγεῖ κοινωνίᾳ ἀναστροφή, ὅπου δὲν εὔρον θάμβος κάλλους, εὔρον θάμβος ψυχῆς. Τέρπουν, ἐνθουσιάζουν πρόσκαιροι ἀστραπαί, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ἐμπεδώνουν καὶ τὰ θεμέλια τῆς ἠθικῆς καταθέτουν μόνον οἱ χαρακτῆρες. Καὶ οἱ χαρακτῆρες τὰς στενοτέρας γνωριμίας των ἔχουν μὲ τὴν ἀληθῆ γλυκύτητα, ἣν ἀποδίδει ἐν ὅλῳ συμπαθὲς πρόσωπον . . .

Αὐτὰ ἀνελογιζόμεν, ὅταν μοῦ διηγούντο τὸν θάνατον μιᾶς κόρης ἐξόχως ἀγαθῆς, φιλομούσου, φιλοτέχνου. Καὶ μοὶ διηγούντο πῶς ἀπέθανεν ἡ καταδίκος αὐτῇ ἐπαράτου νόσου καὶ πῶς παρηκολούθει τὰ γράμματα καὶ πῶς ἐζήτηι νὰ διέλθῃ διὰ τῶν σελίδων αὐτῶν, αἵτινες μεταβάλλονται τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς ἐπιτυμβίους πλάκας! . . .

Ἡ Ἐλευθερία Τρακάκη δὲν ἔζησε πολὺ. Εἴκοσι δύο ἔτη. Ὀλίγα διὰ νὰ μεγαλουργήσῃ εἰς ἀνὴρ. Ἀρκετὰ διὰ νὰ μείνῃ ἀλησημόνητος μία κόρη. Καὶ ἦτο ἐξαιρέτως σεμνὴ — καὶ τόσον, ὥστε εἰς τὴν νεκρολογίαν τῆς ν' ἀπεθαίνῃ ἐντελῶς περιττόν, νὰ γραφῇ ἂν ἦτο ἢ ὄχι ὠραία. Καὶ ἦτο φίλη ἰδιαιτέρα τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ἀχωρίστου συντρόφου τῆς, καὶ νῦν ὅτε ἡ ὠραία τῆς αὐτῇ φίλῃ ἐγκολποῦται τὴν μνήμην τῆς, ποῖα χαρὰ εἰς τὸν ψυχρὸν τάφον τῆς! Ἀπὸ τὰ δώματα, ἐν οἷς τὸ ἀβασίλευτον ἀνάσσει φῶς τῆς ἀθανασίας, θὰ ἐπιχυθῇ μία λάμψις χαρᾶς, ἵνα παραμυθῇ τοὺς κλαίοντας τὴν ἀπώλειάν τῆς. Ἡ τελευταία τῆς ἐντολή, νὰ τὴν μνημονεύσῃ ἡ «Ποικίλη Στοά», ἐκπληροῦται καὶ ὁ ἐκπληρῶν τοιαύτην ἐντολὴν εὐγενῆ αἰσθάνεται ἐπίσης χαρὰν, ὅσην λύπην ἐξ ἑτέρου δοκιμάζει διότι παρῆλθεν ἡ κόρη αὕτη ἄγνωστος εἰς τὰ βᾶθη τῆς μνήμης

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Α. ΤΡΑΚΑΚΗ

(Ἡ εἰκὼν τῆς ἐν Ἀθήναις θανοῦσης τὴν 11ην Μαρτίου 1898 ἀντυχὸς κόρης ἐξαράχθη ἐν Γερμανίᾳ, ἔλλειψαι καταλλήλου φωτογραφίας, ἐπὶ τῇ βάσει σχεδιασθέντος ἀτελοῦς ἐποδειγματος)

του. ὦ, εἶναι τόσον ἀπαιτητικὴ ἡ ψυχὴ καὶ τόσον σπανίως πληροῦνται αἱ ἀξιώσεις της! . . .

Μοναχοκόρη — βυθίσασα εἰς πένθος ἄληκτον μίαν μητρικὴν ψυχὴν.
Μὲ παίδευσιν πολλήν — σπάνιον προτέρημα διὰ τὸν γυναικεῖον κό-
σμον μας.

Ἐκδυμος προστάτρια παντὸς ωραίου ἔργου — ἐξαιρέσις διὰ κοινω-
νίαν μὴ ἀπομακρυνομένην πολὺ τῆς ὕλης.

Ἴδού τί δύναται παραπλεύρως τοῦ ὀνόματός της νά γραφῇ καί κάτω-
θεν τῆς εἰκόνος της — τῆς πολὺ ἀδικούσης τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθῆ
μορφὴν της — καὶ τὴν εἰκόνα οὐχὶ ἐκ ματαιοδοξίας, ἀλλ' ἐν στιγμῇ ἐνθου-
σιασμοῦ διὰ τὸ φιλολογικὸν ἡμῶν ἔργον, ἐκπνέουσα ἐζήτησε νὰ παρα-
τεθῇ ἐδῶ, καὶ παρατίθεται ὅχι εἰκὼν, ἀλλὰ γραμμαὶ ἀπλοῦ σχεδίου. Τί
χρησιμεύει ἡ εἰκὼν, ὅταν ἔχωμεν ἐν μαυσωλεῖον αἰσθημάτων! . . .
Ἦδη κοιμᾶται καὶ αὐτὴ πλησίον, ἄλλης ἀδελφῆς προαπεθανούσης εἰς
ἡλικίαν εἰκοσιν ἐτῶν. Ὡς ἔτη, τὰ ὅποια κοσμεῖτε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ
τοὺς τάφους!

Εἰς τὴν Μητέρα . . .

Ἑλένη — Ἑλευθερία Διομ. Τρακάκη

Δυὸ λουλουδάκια χαρωπὰ στολίζανε τὴν πλάσι
ἀδελφωμένα μυρωδιαῖς στὸν ἄνεμο χαρίζουν,
Καὶ πρὶν ἢ γῇ ἢ μῆνα τοὺς νὰ τὰ χαρῇ προφτάσῃ.
φυσᾷ βορρίῳς τὰ πέρνει.

Κ' ἐκεῖνη τὰ θρηνεῖ.

Δυὸ ἀηδόνια εὐθυμα στὸ δάσος τριγυρίζουν
ψάλλουν τῇ χάρι τῆς ζωῆς· κ' ἡ μῆνα τοὺς παρέχει
τὰ χαμαρώνει. Μ' ἄξαφνα μὲ τρόπο φτερουγίζουν
πετᾷ ἀητός· τὰ πέρνει.

Κ' ἐκεῖνη τὰ θρηνεῖ.

Δροσιᾷς δυὸ στάλας λάμπουνε στὰ φύλλα μιᾶς δαφνοῦλας
ποῦ χαίρεται ἐπερήφανη γιὰ δυὸ τέτοια στολίδια,
ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἄσπλαγγος στῆς δάφνης τῆς μανοῦλας
τοὺς ὀδυρμούς· τῆς πέρνει.

Κ' ἐκεῖνη τῆς θρηνεῖ

Στολίδια δυὸ, τὰ λέγανε Ἑλένη, Ἑλευθερία.
δυὸ κόραις ἑκαμύρωνες καὶ σύ, γιομάτες χάρες,
Ἀσπλαγχνὴ μοῖρα ζήλεψε τὴν τόση σ' εὐτυχία.
Ὁ χάρος σοῦ τῆς πέρνει.

Κ' ὁ κόσμος τῆς θρηνεῖ.

Ἦ γῇ καὶ ἄλλα λουλουδά αὖριο θὰ νὰ θρέψῃ,
ἀηδόνια κ' ἄλλα θὰ φανοῦν νὰ ψάλλουνε τῇ φύσι,
καὶ λῆς γιὰ δυὸ σταλιαῖς δροσιᾷ ἢ νύκτα νὰ στερέψῃ;
Μὰ σὺ δόλια μανοῦλα :

Θὰ ζῆς γιὰ νὰ θρηνῇς.

Δ . . .

